

Heidi hölkkäsi viimeistä ylämäkeä ja vilkaisi sykemittariaan: 160. Hän vaihtoi kävelyksi. Pian pääsisi lämpimään suihkuun ja voisi hyvällä omallatunnolla nauttia lasillisen punaviiniä viileän syysillan päätteeksi. Vauva konttasi män-nynneulasten joukossa lenkkipolun reunassa. Likainen, pieni nyrkki tunki mul-taa suuhun. Heidi säikähti pimeässä liikkuvaa harmaata hahmoa. Irrallaan juoksevat koirat saivat aggression nousemaan ennen kaikkea edesvastuut-tomia omistajia kohtaan. Heidi siirtyi polun toiseen laitaan ja katsahti sivulleen. Ei helvetti. Kuka ääliö päästäisi lapsensa konttaamaan kosteassa maassa. Heidi kiipesi mäen päälle valmiina kohtaamaan idioottiäidin tai –isän, jolle voisi lausua pari hyvin harkit-sematonta sanaa. Ketään ei näkynyt. Kello oli kymmenen. Syke 150. Heidi hölkkäsi vauvan luo ja nosti tämän syliinsä. Vauva haisi. Sen suu oli musta-naan multaa ja neulasmössöä. Harmaat collegehaalarit olivat polvista repalei-set. Sininen neulemyssy oli pyörähtänyt päässä niin, että toinen korvaläppä peitti vasemman silmän. Heidi oikaisi lakin, puhdisti suuta ja katsoi tarkemmin vauvan kasvoja. Ne olivat ilmeettömät ja väsyneet. Vanhan miehen kasvot. Se oli hiljaa ja painoi liikaa. Kännykkä oli unohtunut eteisen lipaston päälle. Heidi otti vauvan tukevammin käsivarsilleen ja lähti kohti kotia. Leppälaakson kerrostalot alkoivat sulkea satoja silmäluomiaan. Hiljaisuus las-keutui kello kymmenen, ainakin järjestyssäännöissä. Heidi laski vauvan beto-niportaalle avatakseen alaoven. Vauva kierähti portaalta tiiliskivien päälle ja alkoi parkua. Heidi sai oven auki ja nosti vauvan ylös. Nuori nainen huusi hä-nen peräänsä ja säntäsi sisään samalla ovenavauksella. Kiitti ja selitti jotakin talossa asuvasta tuttavastaan. Heidi, vauva ja nainen menivät hissiin. Vauva huusi henkensä edestä. Kohta se varmaan tukehtuu, Heidi ajatteli ja hyssytteli lasta. Nainen näpläsi puhelintaan. Hissi pysähtyi viidenteen kerrokseen, ja Heidi astui vauvan kanssa ulos. Nainen tuli heidän perässään, huokaisi, että jäi vahingossa kerrosta liian aikaisin pois ja jatkoi harppoen portaita ylös. Heidi soitti ovikelloa. Perttu oli varmaan jo nukkumassa ja nyt se saisi raivarin. Ovi avautui, ja eteisessä seisoi laiha, pörrötukkainen hahmo. - Mitä jumalauta täällä tapahtuu, mä olin justinsa nukahtanut. - Kato mitä mä löysin. - Siis kenen toi on? Ja miksi sä tuot sen tänne? - Jos tietäisin niin kertoisin. - Sehän huutaa niin, että kohta on naapuritkin täällä ja soittavat poliisille. - Sillä on varmaan nälkä. Jääkaapissa oli eilistä jauhelihakeittoa ja maitoa. Heidi istutti vauvan keittiön lattialle ja alkoi lappaa keittoa kattilasta lautaselle. Perttu istui hiuksiaan haroen tuolille. Vauvan kasvot kiilsivät kirkkaanpunaisina kyynelistä ja räästä. - Ota nyt saatana joku pyyhe ja putsaa ton naama. - Ota itse. Mä lämmitän tän keiton. - Saako noin pieni syödä lihakeittoa? Eikö se Saanakin saanut aikuisten ruokaa vasta kaksivuotiaana? - Kyllä se on jo yksi täyttänyt, kun konttaakin ja painaa ihan pirusti. Saana nyt on muutenkin erikoistapaus sen mun systerin luomuvouhotuksen ta-kia. Perttu haki kylpyhuoneesta kostutetun pikkupyyhkeen ja alkoi puhdistaa vau-van kasvoja. Sen suusta pursusi mönjää. Perttu pyyhki senkin, ja vauva rau-hoittui. Se tuijotti Perttua punareunaisin, turvonnein silmin ja alkoi heijata itse-ään edestakaisin. Mikrouunin kilahdus sai sen havahtumaan ja äännähtä-mään ka. Heidi nosti vauvan polvelleen ja rupesi lusikoimaan muussattua keit-toa tämän suuhun. Lautasellinen hävisi pieneen pohjattomaan kitaan. Muu-tama hammas ylä- ja alaleuassa jauhoi sattumia. Rasvaton maito maistui kyy-tipojaksi, vaikka juominen mukista ei ottanut luontuakseen. Maitoa valui leukaa pitkin vauvan haalarille, joka ulkona konttaamisesta oli valmiiksi törkyinen. Ha-ju alkoi levitä koko asuntoon, ja Heidi vei vauvan kylpyhuoneeseen. Hän riisui haalarin ja myssyn. Päälysvaatteiden alta paljastui nukkainen body, jonka lahkeensuista näkyi vihertävää eritettä. Vaippa oli niin täynnä tavaraa, että painoi varmaan kaksi kiloa. Toinen kiinnitystarrakin oli irronnut. Bodyn selkä-puoli oli värjäätynyt kellanvihreäksi, ja takapuolen iho helotti tulipunaisena. Heidi yökkäsi ja pesi peppua. Hän huusi Pertulle: - Käy ostamassa vaippoja

Siwasta. Tuo samalla jotain vauvanruokaa. - Ei hitto keskellä yötä. Mä tarvitsen unta. Soita poliisi hakemaan se pois. - Pakko tälle on vaippa laittaa. Tää on muuten poika ja aivan poikki. Odo-tetaan aamuun, annetaan sen nukkua ja soitetaan sitten. - No tämän yhden ainoan kerran käyn siellä kaupassa. Heidi heitti vaipan ja vauvan vaatteet roskikseen, sulki pussin ja yökkäsi vielä kerran. Hän haki kaapista ison fleecepeiton, jonka kietoi pojan ympärille kuin kapalon. Heidi heijasi vauvaa, katseli sen vaaleanpunaisia, puhtaita pieniä kasvoja ja hymyili. Perttu palasi kaupasta vaippapaketin kanssa ja heitti sen Heidille. Vaipat olivat kokoa maxi plus, eli noin kolmevuotiaille yökastelijoille tarkoitettuja. Ei auttanut muu kuin pukea poika kainaloihin asti yltävään vaip-paan. Nukkumatti oli jo kiikuttanut sen höyhensaarelle, ja Heidi siirsi sen patjal-le parisängyn viereen. Fleecepeitossa vauva ei paleltuisi.

2 Älä pliis huuda. Ole kakara hetken hiljaa. Teippaan jeesusteipillä suusi, jos et tottele. Minulla ei ole ruokaa, turhaan kiukuttelet. En ole sinun palvelijasi. Mitäs olet noin avuton. Ota itse vaikka kaurahiutaleita kaapista, niin minäkin tein pienenä, kun äiti oli poissa koko yön. Ajattelin, että jos minulla olisi isä, elämä-ni olisi toisenlaista. Sinullakaan ei ole isää. Se oli vain yksi pikapano kapak-kaillan jälkeen. Lääkäri sanoi, että olin liian myöhään pyytämässä aborttia. Si-nun ei edes pitäisi olla täällä. Mikset ilmoittanut itsestäsi aikaisemmin; en edes tiennyt, että olen raskaana. Oma vikasi, etten rakasta sinua. Et ansaitse sitä. Olet ollut alusta asti vastenmielinen, ja nyt mittani on tullut täyteen. Olen kuunnellut kitinääsi patjan alla yli vuoden, vaikka sinulla ei ole ollut siellä mi-tään hätää. Olen sentään syöttänyt sinua säännöllisesti, muutenhan olisin varmaan vankilassa, koska olisit kuollut. Vaatteitakin olen välillä vaihtanut ja pessyt. Vaipanvaihto inhottaa minua yhä. Sinä haiset niin pahalle. En halua koskea sinuun. Siksi puen aina kumihansikkaat, kun pesen paskapersettäsi. Olen myös rasvannut ihoasi, kun se on ollut ihan rikki. Miksi sinulla on sellai-nen iho? Sekin on oma syysi, sillä minun ihoni on sileä ja kaunis. Neuvolas-sakin on käyty, mitä kaikki äidit eivät lainkaan tee. En ole halunnut jäädä kiinni siitä, etten hoitaisi lastani. Sossutädit olisivat ovella, jos neuvolassa ei käytäisi. Nyt vähän helpotti, kun vaihdoin nimeä ja osoitetta. Siihen loppuivat neuvola-reissut. Sinullekin sopii paremmin nimeksi Kasperin kuin Eetu, jonka sait hätä-kasteessa. Hätä oli sinulla, ei minulla. Toivoin, että kuolisit, mutta et tehnyt niin vaan jäit vaivoikseni elämään. Nyt saat siitä kärsiä, kun itse olet tilanteesi ai-heuttanut. Normaali vauva olisi menehtynyt hapenpuutteeseen, mutta kättilö kehui sinua sissiksi. Niin kuin siinä olisi kauheasti kehumista. Onneksi olen pirun hyvä näyttelijä ja sain esitettyä hyvinkin järkyttynyttä. Minusta pidettiin sairaalassa hyvää huolta, olisi ollut mukavaa jäädä sinne. Oli pakko tulla kotiin sinun kanssasi, vaikka en olisi halunnut. Jos olisin antanut sinut adoptoitavaksi, olisin ollut luuseri. Enkä halua olla luuseri. Sinulla ei ole mitään muuta kuin minut, ja se on oma syysi. Mitäs synnyit juuri minulle. Isovanhempasi ei-vät tiedä olevansa isovanhempia eivätkä koskaan saa tietääkään. Et ole an-sainnut mummoa etkä vaaria, et mustikkapiirakkaa etkä kalareissuja. Ei minul-lakaan ollut. Kaverit kertoivat sellaisista kesistä. Minä vietin kesäni avain kau-lassa Linnanmäen kallioilla tai sitten istuin tekonahkasohvalla katsomassa telkkaria. Äidillä oli huone ja keittokomero. Minä nukuin siinä tekonahkasoh-valla. Se oli ruosteenruskea ja narisi kuin katkera eukko. Sinulla on sentään asiat hyvin. Minulla ei ole tekonahkaisia huonekaluja. Olen päättänyt, että tä-nään lähdetään vähän ulos. Kello olisi nyt sopivasti vähän vaille kymmenen. Ihmisiä ei olisi liikaa liikkeellä, mutta jokunen lenkkeilijä voisi vielä kuntoilla. Äläs temppuile, nyt puetaan ulkovaatteet. Sinähän tykkäät istua rattaissa etkö tykkääkin? Tämä yölenkki tehdään tänään vähän aikaisemmin kuin yleensä. Ei sinua viitsi ihmisten ilmoilla ulkoiluttaa. Et ole sen arvoinen. Yöllä saan itse muutaman myötätuntoisen katseen vastaantulijoilta, että siinä menee äitiraa-su, jonka lapsella on koliikki ja täytyy lähteä keskellä yötä kävelyille. On sinus-ta jotain hyötyä sentään. Saamarin

ulko-ovi, aina yhtä kankea. Onpas täällä kylmä. Onneksi puin ylleni varmuuden vuoksi toppatakin. Sinusta ei niin väliä, älä ala huutaa. Kohta se kylmä kangistaa onneksi leuatkin. Mennään lenkki-polulle. Nyt leikitään sellaista leikkiä, että sinä konttaat polkua pitkin ja minä piiloudun puun taakse. Ei mitään hätää, lähdet nyt vain siitä konttaamaan. Katso, eikö olekin kivaa. Et itkekään enää. Minä kasaan nyt rattaat ja siirryn tuonne paksun männyn taakse. Hui kuinka paleltaa, tulisi nyt joku. Sieltä tulee hullu hölkkääjä mäkeä ylös. Osaat sentään käyttäytyä etkä itke. Kantaapa nainen sinua huonosti, sillä ei varmaan ole omia lapsia. Se on hyvä. Et tarvit-se sisaruksia. Ei minullakaan ollut. Täytyy pitää sopiva välimatka, ettei nainen huomaa. Onpa laiha tyyppi, onkohan se anorektikko? Ai me mennään Leppä-laakson itäpuolelle. Siellä onkin omistusasuntoja. Saat varakkaan kodin, vaik-ka et kyllä ansaitsisi. Nyt täytyy juosta. Älä viitsi huutaa hississä. Sinusta soi-tetaan varmaan sossuun tai poliisille, ja sitten emme enää tapaa. Katsotaan, kuinka käy. Lehväkuja 2A25. Hyvä tietää.